

HỒI 97

Nhờ Họa Đắc Phúc

Hầu Hi Bạch dáng người cao lớn, tướng mạo anh tuấn, đầu đội mũ tre, bộ y phục nho sinh khiến y càng thêm vẻ văn nhã phong lưu, trí dũng kiêm toàn. Lúc này y đang phe phẩy chiếc chiết phiến trong tay, cả người toát ra một vẻ hào phóng xuất chúng, tiêu sái tự nhiên hơn người.

Điều hấp dẫn nhất ở y không chỉ là ánh mắt ôn nhu có thể làm tan chảy bất cứ trái tim nữ nhân nào, mà còn ở hàm râu nhỏ văn nhã trên môi, khiến gương mặt đầy vẻ my lực nam tính của y như lúc nào cũng đang nở một nụ cười kiều ngạo. Thoạt nhìn thì y có vẻ rất dễ thân cận, nhưng lại giống như hết sức xa vời, một khoảng cách không thể nào thu hẹp được. Những thứ này kết hợp lại với nhau một cách hoàn hảo, tạo ra khí chất trác việt siêu phàm của y.

Vừa rồi Độc Cô Phượng nói đi là đi, y vốn cũng muốn đuổi theo xem dung mạo của nàng thế nào, chợt nghe tiếng động vang lên mới biết là trong nhà có người, vì vậy mới bước vào xem thử. Lúc này ánh mắt y lộ ra thần sắc kinh ngạc, há hốc miệng nhìn bóng lưng đẹp tuyệt trần có thể sánh ngang cùng Sư Phi Huyền của Loan Loan, cơ hồ như chẳng hề đề ý đến sự tồn tại của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vậy.

Loan Loan dừng lại thôi không tiến về phía hai gã nữa, chậm rãi thở dài nói: "Ta không phải là không có ý luyện tài, chỉ vì hai người quá lợi hại, ta lại hứa với người ta là sẽ đích thân lấy mạng các người nên mới buộc phải hạ thủ. Nếu các người có nuốt hận xuống cửu tuyền thì cứ hận ta đi!".

Hầu Hi Bạch ở phía sau run giọng nói: "Chỉ nghe thanh âm như tiên nhạc của cô nương... a...".

Loan Loan dùng một tư thế uyển chuyển tuyệt mỹ xoay người lại, đối diện với Hầu Hi Bạch. Hầu Hi Bạch toàn thân run lên, nói không nên lời, song mục lộ ra thần sắc kích động tựa như không thể tin vào những gì mình đang thấy. Hiện giờ nếu có người thứ ba đứng nhìn, tất sẽ đọc ra trong mắt y một câu: "Thiên hạ không ngờ lại có cực phẩm thế này".

Loan Loan lườm y một cái, bước ra cửa lớn. Hầu Hi Bạch lập tức nảy sinh cảm giác không thể mạo phạm đến nàng, vội lùi sang một bên nhường đường. Khi bước qua trước mặt Hầu Hi Bạch, nàng dừng lại đôi mắt nhìn ra khung cảnh mưa gió bên ngoài, thấp giọng nói: “An táng bọn chúng giúp ta, có được không?”.

Hầu Hi Bạch lúc này đang ngây ra ngẩn nhìn những đường nét mềm mại của nàng, cánh mũi phập phồng hít lấy hương thơm từ thân thể nàng tỏa ra. Vì Loan Loan chỉ thấp hơn gã chừng hơn một phân, thế nên gã chỉ cần hơi cúi người là cơ hồ như đã ghé miệng vào sát chiếc tai nhỏ như được tạc bằng bạch ngọc của nàng: “Cô nương! Bọn họ...”.

Loan Loan khẽ thở dài một tiếng, ngắt lời gã, nhẹ giọng nói: “Hãy nhớ cho kỹ, ta sẽ nhớ đến ngươi!”.

Đây chính là câu nói vừa rồi Độc Cô Phượng nói với y. Hầu Hi Bạch đang không biết nói gì, thì chợt thấy bóng người lóe lên rồi chợt tắt, Loan Loan đã lướt ra ngoài cửa, biến mất trong màn mưa gió. Hầu Hi Bạch cả kinh thất sắc, vội đuổi theo ra cửa, nhưng đã chậm mất một bước. Một tia sét đánh xuống rặng núi gần đó, khiến cả toàn sơn trang như sáng bừng lên trong khoảnh khắc.

Không thấy bóng Loan Loan đâu nữa. Hầu Hi Bạch chán nản lao vào làn mưa, không để ý đến hai chân dính đầy bùn đất, ngửa đầu để những giọt mưa lớn như hạt đậu rơi trên mặt, thở dài nói: “Phi Huyền à! Nàng có biết trên thế gian này không ngờ cũng có người có thể ngang hàng với nàng cả về khí chất lẫn võ công hay không? Địch thủ của nàng cuối cùng cũng xuất hiện rồi”.

Rồi y chợt như nhớ ra điều gì đó, vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng, chẳng hề để ý tới Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang nằm nơi góc tường, lấy bút mực ra vẽ lên trên chiếc chiết phiến cầm trên tay. Mặt còn lại của chiếc quạt này đã vẽ hơn hai mươi mỹ nữ, nhưng mặt y đang vẽ thì lại trắng trợn.

Nếu Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không phải đang không thể nói chuyện, nhất định hai gã sẽ hỏi tại sao lại y lại không vẽ hình Sư Phi Huyền lên chiết phiến này. Không lâu sau thì hình ảnh Loan Loan đã hiện ra trên mặt phiến, chẳng những giống như người thật, mà cả thứ khí chất đặc biệt, như có mà lại như không của nàng cũng được Hầu Hi Bạch truyền tải không sót một chút nào, nét vẽ tràn đầy sức sống, sắc nét phi thường.

Hầu Hi Bạch đưa lên ngang tầm mắt ngắm nhìn hồi lâu, rồi mới gấp chiết phiến lại, ngõ ngang thất thần bước ra ngoài. Gió mưa làm y nhớ lại lời Loan Loan vừa nói, lập tức bước lùi lại, lưng đập mạnh vào bức tường cạnh cửa.

“Bình!”.

Y dụng kinh lực bá đạo phi thường, bức tường lập tức sụp đổ. Hầu Hi Bạch làm sụp tường nhảy vào trong nhà, sau đó liền tiếp đánh ra bốn chưởng, kích vào bốn cây cột chính. Cột nhà vừa gãy đoạn, Hầu Hi Bạch đã tung mình lao vút lên không, đung gậy xà ngang, phá vỡ mái ngói, nhảy ra bên ngoài. Cả căn nhà sập xuống chôn vùi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong đồng gạch vụn.

Hầu Hi Bạch không thềm nhìn lại, hú dài một tiếng như người lướt đi trong mưa. Nếu y chịu lưu tâm một chút, nhất định sẽ phát giác ra thân thể Từ Tử Lăng và Khấu Trọng một lạnh như băng tuyết, một nóng như cát trên sa mạc, tuyệt đối không phải hai cỗ thi thể đã mất đi sinh mạng. Kể cả Loan Loan cũng không ngờ tới biến hóa này.

oOo

Mưa vẫn rơi cả ngày hôm ấy. Quá buổi hoàng hôn, bầu trời mới trở lại trong sáng. Vầng minh nguyệt hé lộ tiền dung nơi trời đông. Dưới đám gạch vụn, Khấu Trọng gồi đầu lên ngực Từ Tử Lăng, trên lưng là một thanh xà nhà lớn, còn có vô số gạch gỗ vụn khác nữa, cũng may là xà nhà đã đổ không cho bức tường phía trên hai gã sập xuống, khiến đầu hai gã không bị tổn thương, đồng thời cũng còn có chút không gian để hô hấp.

Khấu Trọng run lên một chập, nhổ ra một đồng bùn đất trong miệng, lẩm bẩm nói: “Yêu nữ lợi hại thật, có điều ả đã đánh giá thấp chúng ta rồi!”. Nói đoạn gã khẽ vươn mình một cái, lập tức làm cho cát đá bên trên rơi xuống ào ào, chỉ nghe gã thấp giọng nói: “Mẹ của bà nó chứ, cả người ta giống như được thoát thai hoán cốt vậy, trước đây chân khí trong nội thể chỉ giống như một bó những luồng chân khí nhỏ như sợi chỉ, thì bây giờ những sợi chỉ ấy đều xoắn lại hành tẩu qua các huyết mạch, thật thoải mái vô cùng”.

Trên thực tế cả hai gã vẫn tỉnh táo từ đầu tới cuối, chỉ là đã bế hô hấp bằng mũi miệng lại mà thôi. Khi luồng chân khí cuộn xoáy thúc thẳng vào kinh mạch, hai gã thật sự đã tưởng rằng tính mạng khó giữ, đặc biệt là cảm giác kinh mạch như muốn vỡ nát ra ấy càng làm hai gã không tài nào chịu nổi. Có điều bọn gã lại không chết, luồng chân khí ấy

tuần hoàn hơn trăm vòng chu thiên trong nội thể hai gã, dần dần cũng bị hai gã thu hồi về Sinh Tử huyết.

Kỳ quái nhất là mỗi khi cuộn xoáy chân khí tiến vào cơ thể Khấu Trọng thì lập tức biến thành lạnh đến thấu xương thấu cốt, còn khi vào đến cơ thể Từ Tử Lăng, thì lại từ cực hàn chuyển sang cực nhiệt. Cứ vậy một hàn một nhiệt chuyển động không ngừng, cả những kinh mạch trước đây chưa thể quan thông hay cảm nhận được, tất thấy đều được khai mở hết, giống như một mảnh đất màu mỡ lần đầu tiên được khai khẩn vậy.

Cả quá trình tổng cự khí nghênh tân khí này, chẳng những Loan Loan không thể nghĩ tới, mà cho dù tập trung thiên hạ thiên đạo cao nhân, võ học đại tông sư cũng không thể nào lý giải được hiện tượng chưa từng xảy ra trong võ lâm này.

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi nói: “Đám gạch đá này đè xuống thật thoải mái, cứ như có mười mấy người đang cùng xoa bóp cho chúng một lượt vậy”. Gã ngưng lại một chút rồi lại cười khổ nói tiếp: “Rốt cuộc là chúng ta thắng hay là thua cho yêu nữ kia vậy?”.

Khấu Trọng hít vào một hơi thanh khí, trầm ngâm nói: “Nhìn bề ngoài thì chúng ta đã bại một cách thảm hại, ít nhất là yêu nữ kia cũng nghĩ như vậy. Có điều ả ta giả hoạt như thế, lại biết cả kế dục cầm tiền tủng, trước tiên làm cho chúng ta tưởng rằng chân khí sẽ chạy ra bên ngoài cơ thể, đợi đến khi chúng ta vội vã thu hồi chân khí, mới thuận thủy thôi châu đẩy mạnh chân khí của chúng ta ngược trở lại, chẳng tốn chút sức lực nào, lại dùng được chính chân khí của chúng ta để đối phó với chúng ta”.

Từ Tử Lăng vẫn còn hơi kinh hoảng: “Lúc đó quả thật vô cùng hung hiểm, nếu không phải có tên ngọc Hắc Hắc đó xông vào, chỉ cần ả ta bước tới kiểm tra sơ sài là sẽ bổ thêm cho ta với ngươi mỗi người một chưởng, lúc đó thì hai chúng ta chắc sẽ được xuống địa phủ gặp mẹ rồi”.

Khấu Trọng chợt nghiêng lai lắng nghe, thấp giọng nói: “Đừng động đây! Hình như có người tới!”.

Từ Tử Lăng lưu thần lắng nghe, kinh hãi thốt lên: “Thính giác của chúng ta sao lại trở nên lợi hại thế này, tiếng vó ngựa ít nhất cũng phải cách xa hơn mười dặm mà chúng ta đã cảm nhận được. Trước đây nhiều nhất cũng chỉ nghe được tiếng động ở bên ngoài năm sáu dặm là cùng, đó là còn phải nhờ thuận gió nữa đấy”.

Khấu Trọng le lưỡi nói: “Đừng quên bây giờ chúng ta đang bị chôn dưới đồng gạch vụn! Hà...! Có điều thanh âm có lẽ là từ dưới đất truyền lên, ta thậm chí còn cảm nhận được sự rung động của mặt đất nữa này!”.

Từ Tử Lăng cười khi khi nói: “Con người người thật thích khoa trương! Ô, bọn họ đi rất nhanh, mười một, mười hai...! Không! Tổng cộng có mười bảy kỵ mã, đang tiến về phía chúng ta”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Cứ giả làm người chết thêm một lúc cũng không sao, nói không chừng lại có thu hoạch ngoài ý muốn đấy!”.

Nhóm kỵ sĩ mới tới đi vào trong thôn, đa phần lập tức tung mình nhảy xuống ngựa, tản ra bốn phía cắm những ngọn đuốc lên, sau đó đi lục soát khắp các căn nhà, thái độ thập phần hoành hành bá đạo.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nằm bên dưới đồng gạch ngói chỉ cần nghe tiếng bọn họ đá cửa phá tường, lục soát khắp nơi cũng biết đây không phải là nhân vật giang hồ bình thường, mà là những cao thủ được liệt vào hàng đệ nhất, đệ nhị trong võ lâm. Loại người này bình thường chỉ gặp một hai người đã khó, hiện giờ lại cùng xuất hiện một lúc mười mấy người, lại còn hung hãn lục soát khắp thôn làng, tự nhiên là khiến hai gã lấy làm tò mò.

Trong bọn có hai người không xuống ngựa, hiển nhiên là địa vị cao hơn đám còn lại. Bọn họ thúc ngựa đi đến bên đồng gạch vụn nơi hai gã ẩn thân thì dừng lại. Hai người này một béo một gầy, tướng mạo hoàn toàn tương phản.

Người béo thì thân hình béo mập, nhưng không hiểu tại sao lại khiến cho người ta một cảm giác mâu thuẫn rằng y rất trắng kiện, rất vững chắc, niên kỷ ước chừng hơn ba mươi, da dẻ trắng một cách dị thường. Gương mặt của y tròn vạnh, cằm bạnh ra, nhãn thần sắc bén giống như hai đạo lửa ma trời, vốn cũng có chút bá khí xương cuồng đáng sợ, song may mà nụ cười lúc nào cũng nở trên cặp môi mỏng đã làm giảm bớt phần nào sát khí ở song mục của y.

Người gầy thì trẻ hơn chừng mấy tuổi, thể hình cao gầy, thần thái kiêu ngạo tự phụ, liếc nhìn đồng gạch vụn một hồi rồi nói: “Căn nhà này hiển nhiên mới sập xuống không lâu, những phần bên trong lại không hề bị gió cát ăn mòn, gia cụ vẫn còn đầy đủ, hai căn nhà phía trước và phía sau lại không hề làm sao, nhất định là có điều gì kỳ quái ở đây”.

Thanh âm của y thấp trầm dễ nghe, khẳng định mà tự tin, khiến hai gã cảm thấy y là người rất ít khi gặp phải khó khăn trắc trở hay thất bại.

Tráng hán béo mập kia cười ha hả nói: “Lăng Phong huynh nói rất có lý, chỉ nhìn thôn làng này khắp nơi không một bóng người cũng biết cách đây không lâu đã xảy ra chuyện gì đó, lại xem cách đổ sụp xuống của căn nhà này, rõ ràng là có người đã cố ý đánh gãy xà nhà, húc đổ bốn vách tường gây nên”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở bên dưới đồng gạch vụn đều phải động dung trước khả năng quan sát của hai người.

Lăng Phong mỉm cười nói: “Kim Ba huynh cơ trí nổi danh hơn người, quả nhiên danh bất hư truyền. Chuyện này tương đối kỳ lạ, không biết kẻ nào lại phí công tốn sức đánh sập cả căn nhà xuống vậy, xem ra thì công lực của y cũng thuộc hàng nhất lưu cao thủ”.

Đại hán béo lùn tên Kim Ba điềm nhiên nói: “Chỉ cần đào đồng gạch này lên là sẽ biết ngay, Lăng huynh có hứng thú không?”.

Lúc này một lão đầu vừa gầy vừa lùn chạy tới trước mặt hai người, thấp giọng nói: “Trong thôn tổng cộng có mười bốn cỗ thi thể, đa phần là do bị người ta dùng nội gia thủ pháp điểm trúng huyệt đạo mà chết, chỉ có ba người bị cắt đứt cổ họng, nhưng nhìn vết thương thì không giống như là bị thứ binh khí như đao kiếm gây nên”.

Lăng Phong nói: “Những kẻ này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Trần lão có ý kiến gì không?”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy kỳ quái, nghe cách xưng hô của những người này có thể đoán ra bọn họ chẳng những không phải cùng một môn phái, lại càng không có quan hệ thượng ty hạ cấp, nhưng lại cùng tiến cùng lùi, không biết là vì lẽ gì?

Lão giả họ Trần kia nói: “Trên binh khí của họ đều có tiêu ký giống nhau, nếu Trần Quảng này nhớ không nhầm thì có lẽ họ đều là môn nhân của Thanh Giang phái, gần đây rất có thể lực ở Giang Nam”.

Kim Ba ô lên một tiếng: “Chuyện này càng lúc càng hứng thú rồi! Chưởng môn Thanh Giang Phái Vô Định Phong Hướng Thanh Lưu rất hay bao che cho môn nhân làm bậy, hiện giờ không ngờ lại có người dám vượt râu hổ. Bàn Sát Kim Ba tôi dám bảo đảm sau này nhất định sẽ có kịch hay liên tiếp, nhiệt náo phi thường!”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe giọng lưỡi vui mừng trước tai họa của người khác của họ Kim này, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác khinh bỉ.

Lăng Phong không hiểu nói: “Đám người này nếu không phải do hai tên tiểu tử đó hạ thủ, vậy thì là ai?”.

Hai gã nằm bên dưới khe giặt mình, ngẫm đoán ra đám người này tới đây là vì bọn gã. Lúc này lại có người đến báo trong thông không còn ai khác.

Kim Ba thở dài nói: “Hiện giờ chúng ta đâu còn thời gian mà đi lo chuyện người khác nữa, từ khi tin tức hai tên tiểu tử đó rời Ba Lăng ngược Bắc đào Dương Công Bảo Khố truyền đi, khắp nơi đều đã loạn cả lên rồi, thậm chí cả Tứ Đại Khấu cũng đã phái xuất cao thủ đuổi theo rồi. Chúng ta không thể chậm trễ dù chỉ một giờ một khắc nào nữa”.

Trần Quảng nói: “Trên giang hồ trước nay thật chưa từng có người nào đáng tiền như hai tên tiểu tử này. Có được bảo khố là lập tức có thể chiêu binh mãi mã, tranh hùng thiên hạ, nếu không có chí lớn thì ít nhất cũng có thể làm thiên hạ đệ nhất phú ông, hưởng hồ chí cần mang cái đầu bọn chúng về gập Mặt công là đã có thể quang tông diệu tổ rồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc. Nền biết chuyện bọn gã Bắc thượng vốn hết sức bí mật, chỉ có một vài nhân vật cấp cao của Ba Lăng Bang và Cự Kinh Bang biết được mà thôi, vậy mà bọn gã vừa mới rời khỏi Ba Lăng, tin tức đã truyền đến tai người ngoài rồi, xem ra còn chỉ rõ cả lộ tuyến bọn gã sẽ đi nữa, bằng không những người này làm sao có thể tìm tới được đây.

Thanh âm của Lăng Phong vang lên: “Chúng ta lập tức khởi hành đuổi theo, chậm một chút là mất một phần cơ hội”.

Bọn Kim Ba cũng không còn thời gian để ý xem bên dưới đồng gạch vụn là thứ gì nữa, thúc ngựa lao vút đi.

oOo

“Bình!”.

Gạch ngói bắn tung toé, hai gã tung mình bật dậy, hạ thân xuống một khoảng đất trống bên cạnh gian nhà bị sập. Khấu Trọng vỗ vỗ cát bụi trên người, chau mày nói: “Bụi đất lọt vào y phục thật khó chịu, tốt nhất là tìm dòng suối nào tắm rửa cho sạch rồi mới tiếp tục lên đường”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Chúng ta vừa đi vừa tìm, trước mắt cần nhất là phải đến Cảnh Lăng gặp bọn Đoạn Ngọc Thành, sau đó mới nghĩ cách ứng phó tình hình hiện tại”.

Khấu Trọng vỗ vỗ vào Tỉnh Trung Nguyệt trên lưng, cười lên ha hả: “Thật không ngờ uy danh chúng ta có được sau khi giết chết Nhậm Thiếu Danh vẫn không đủ để dọa khiếp lũ người tham lam. Chi bằng chúng ta dứt khoát một trận, để cho đám người kia biết hối hận là gì cho xong!”.

Từ Tử Lăng mỉm cười, gật đầu bước đi. Lúc này minh nguyệt đang treo lơ lửng giữa trời, phủ lên đại địa một làn ánh sáng vàng nhàn nhạt.

- o O o -